

Arrest

nr. 240 129 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. HENRION, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 1 juli 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit de *"Eurodac Search Result"* van 27 juni 2019 blijkt dat de verzoekende partij op 1 oktober 2017 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland alsook dat zij aldaar een beschermingsstatuut heeft verkregen.

1.3. Op 24 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Eritrea en uw origine is Tigrinya. U werd in 1981 geboren in Fisherama. U studeerde tot de 12de graad waarna u 1 jaar naar het Nefhi college in Asmara ging. U was hierna in het kader van de nationale dienst werkzaam als leraar. In 2008 huwde u met M.H. (...) met wie u drie kinderen heeft. Uw man is momenteel in Kampala, Oeganda. In 2017 reisde u via Turkije naar Griekenland waar u in april 2017 uw verzoek tot internationale bescherming indiende. U werd ondergebracht in het vluchtelingenkamp te Moiria nabij de stad Mytilini. Na bijna één maand werd er u internationale bescherming toegekend. U haalt de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan. Uw kinderen hadden het er moeilijk, het eten was niet goed, er was geen melk, ze gaven geen pampers, en kregen geen opleiding. U kocht dingen bij met de uitkering die u kreeg voor u en uw kinderen. U diende voor uw kinderen te zorgen en kon dus niet werken. Uw kinderen konden er geen medicijnen en behandeling krijgen op tijd. Er waren ook vaak gevechten in het vluchtelingenkamp en er vielen soms doden. Vooral uw tweede kind had het lastig met het vele nachtlawaai. Een dokter en sociaal assistenten probeerden voor u om een andere verblijfplaats te zoeken maar slaagden hier niet in. Sinds augustus 2018 trok u soms naar Athene waar u in totaal zo'n 4 maand en een half heeft verbleven. Een eerste poging in mei 2019 om naar België te komen mislukte omdat u geen reisdocumenten had. Hierna deed u beroep op een smokkelaar. In juni 2019 reisde u samen met uw kinderen naar België waar u op 01/07/2019 uw verzoek indiende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, m.n. in Griekenland. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota "Eurodac Hit 'M'", waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result").

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden (CGVS p. 4-5) dat u Griekenland heeft verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden.

Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming verkregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke levensomstandigheden in Griekenland haalt u aan (zie CGVS p. 4-6) dat u na uw verzoek te hebben ingediend in een vluchtelingenkamp werd geplaatst. Nadat er u een beschermingsstatus was toegekend mocht u in het vluchtelingenkamp blijven wonen. Uw kinderen hadden het moeilijk in het vluchtelingenkamp, het eten was er niet goed, er was geen melk, en ze gaven geen pampers. U kreeg een uitkering van 90€ per maand en een bijkomende uitkering voor uw kinderen van 50€ per maand. U kocht hiermee dingen bij, vooral voedsel en melk. Er waren ook vaak gevechten in het vluchtelingenkamp en er vielen soms doden. Het is vooral voor deze gevechten dat u er weg wou. U trok soms naar Athene waar u in totaal zo'n 4 maand en een half heeft verbleven. U diende voor uw kinderen te zorgen en kon dus niet werken. Uw kinderen konden er niet naar school gaan. Er was een school van Unicef in de stad Mytilini maar er was geen plaats meer vrij. Uw kinderen kregen er geen medicijnen en behandeling op tijd. Alles verliep via afspraken en soms waren medicijnen niet voorhanden. Gevraagd of u bij een dringende nood dat geen beroep zou kunnen doen op een hospitaal of een privé-arts stelt u (CGVS p. 8) dit niet te weten dat u die plaatsen niet kent. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat in het geval een kind van u dringende medische zorgen zou nodig hebben gehad, dat u in Mytilini of Athene hierop een beroep zou hebben kunnen doen.

Er moet worden opgemerkt dat deze elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Er komt uit uw persoonlijk onderhoud vooral naar voor (CGVS p. 7-8) dat de situatie in Griekenland moeilijk is voor vluchtelingen met een beschermingsstatus omdat er zo veel vluchtelingen naar Griekenland gaan. Ook kan in uw relaas hieromtrent geen aanwijzing van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de Griekse autoriteiten of door derden worden gevonden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 6) dat u in totaal meer dan vier maanden in Athene bij kennissen onderdak vond waarvoor u niets diende te betalen. Bijgevolg beschikte u over de mogelijkheid om, als de situatie in het vluchtelingenkamp verslechterde, tijdelijk elders te verblijven. Gevraagd waarom u bv. in Athene geen woonst kon huren, stelde u (CGVS p. 7) dat u er door uw kinderen niet kon werken en geen geld had om iets te huren. U weet niet of een huurwoning in de stad Mytilini mogelijks goedkoper zou zijn dan in de hoofdstad Athene, hetgeen merkwaardig is. Uit uw verklaringen blijkt immers ook (CGVS p. 4) dat u de smokkelaar voor uw reis naar België in totaal ongeveer 1.500€ betaalde. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de lawaaierige vechtpartijen in het vluchtelingenkamp net de hoofdreden was waarom u er weg wou, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u naar een voor de hand liggende oplossing zou zoeken hetgeen het huren van een woonst is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het voor scholing van uw kinderen ook meer evident zou zijn om daar een beroep op te kunnen doen in een stad als Athene dan op het toeristisch eiland Lesbos waar het vluchtelingenkamp Moiria gelegen is.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland

loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing en voert in een enig middel de schending aan van talrijke wettelijke, Europese en internationale bepalingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij vraagt het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. De verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

De verzoekende partij legt bij de Raad een aanvullende nota neer die betrekking heeft op de situatie in Griekenland ten gevolge van de huidige sanitaire crisis, waarbij zij ook een artikel voegt *“La Grèce refuse de soigner des enfants réfugiés gravement malades à Lesbos, dénonce MSF”*.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij voornoemde aanvullende nota opnieuw neer.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. De verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 *“en vlg.”* van de richtlijn 2011/95/EU onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretisch betoog betreffende de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“De conformiteit van het artikel 57 /6. §3 met het recht van het EU

Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de richtlijn 2013/32 omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat een internationale bescherming aan betrokkene in een andere lidstaat toegekend werd.

Dit betekent niet dat het CGVS kan het doen, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, met gerespecteerd worden.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd moet het CGVS analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houden met eventuele kwetsbare groepen.

‘Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verdoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat ponder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verdoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen — welk artikel overeenstemt met artikel 3 EHRAI en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend - wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiele deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”

(wij onderstrepen).

2. De situatie van de eiser in Griekenland

1) Algemene informatie over begunstigden van de internationale bescherming

Verzoekende partij stelt vast dat het administratieve dossier geen informatie inhoudt over de situatie van begunstigden van de internationale bescherming in Griekenland.

Objectieve informatie wijzen niettemin aan dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot werk; taallessen; huisvesting; gezinshereniging.

Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018, <https://reliefweb.int/report/greece/report-commissioner-humanrights-council-europe-dunjanujatovi-following-her-visit>

“62. While noting a number of positive developments regarding access of migrant children to education, the Commissioner is deeply concerned about low school attendance rates on the mainland and the lack of access to education available on the Aegean islands. She urges the Greek authorities to guarantee the effective enjoyment of migrant children's right to education, through the implementation of inclusive education programmes in the mainstream schools of the mainland and the islands.

63. While welcoming the fact that the right of applicants for international protection to access the labour market is enshrined in Greek law, the Commissioner invites the Greek authorities to lift all remaining administrative obstacles to the effective implementation of this right. ”

“ 79. Under Greek law, refugees and beneficiaries of subsidiary protection have full and automatic access to the labour market and do not need to obtain a work permit. However, the Commissioner's attention was drawn to the fact that they face the same obstacles as asylum seekers regarding the issuance of the Tax Registration Number (ATM), which hinders their access to the labour market and registration with the Unemployment Office of the Hellenic Manpower Employment Organisation (OAED). Naturally, they are also confronted with the general difficulties experienced by everyone seeking employment in Greece 's shrinking market. Research among young Syrians, carried out by Solidarity Now, showed that only 7.25% were employed full time in Greece in 2017, of whom more than half worked without social security.

80. This difficult context leads many migrants to work in the informal economy in poor conditions, sometimes amounting to exploitation, as illustrated by the case concerning forty two Bangladeshi strawberry pickers on a farm in Manolada, which was the subject of a judgment of the European Court of Human Rights in 2017. Without work permits, they were subjected to forced labour by their employers, who failed to pay their wages and obliged them to work in difficult physical conditions under the supervision of armed guards. In its judgment, the Court found that the applicants' situation was one of human trafficking and forced labour, and held that the state had failed in its obligations to prevent the situation of human trafficking, to protect the victims, to conduct an effective investigation into the offences committed and to punish those responsible for the trafficking. The Commissioner notes that, in its recommendations for the full compliance of the Greek State with this judgment, the Greek National Commission for Human Rights drew attention to the particular connection between trafficking in human beings for the purpose of labour exploitation and undeclared employment in Greece, and noted the link between labour exploitation in the agricultural sector and racist behaviour. ”

“81. Racist violence targeting migrants remains a worrying phenomenon in Greece. In 2017, the Racist Violence Recording Network (R VPN) recorded 34 incidents against refugees or immigrants, including 26 assaults against men, 6 against women, and 2 against a 1'mixed group of victims". The victims of the incidents recorded in 2017 came from Egypt (1), Algeria (3), Afghanistan (10), Guinea (1), Iraq (1), Iran (3), Morocco (2), Nigeria (1), Norway (Somalian origin) (1), Ukraine (1), Pakistan (5), Palestine (3) and

Syria (4). A number of clashes between locals, including members of far-right groups, and migrants were also reported in the Aegean Islands in 2018.

82. The Commissioner is concerned about such persisting racist violence and about the emergence of new far-right violent groups”

AIDA, Country’ Report: Greece, 2017 Update, 29 March 2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>

‘According to Article 30 PD 141/2013, beneficiaries of international protection should enjoy the same rights as Greek citizens and receive the necessary social assistance, according to the terms applicable to Greek citizens. However, administrative and bureaucratic barriers, lack of state-organised actions in order to address their particular situation, non-effective implementation of the law, and the impact of economic crisis prevent international protection holders from the enjoyment of their rights, which in some cases may also constitute a violation of the principle of equal treatment enshrined in L 3304/2005, transposing Directives 2000/43/EU and 2000/78/EU.’ (p. 185)

“(…) The increased number of beneficiaries raises a pressing need to support their transition from the assistance they received as asylum seekers to the national programmes they are eligible for in Greece on the same terms and conditions as Greek nationals. Moreover, the impact of the financial crisis on the welfare system in Greece and the lack of an overall integration strategy should be also taken into consideration when assessing the ability of beneficiaries to live a dignified life in Greece. As stressed by UNHCR:

“[P]rovision of basic social rights is currently a challenge for both asylum seekers and beneficiaries of international protection in Greece. The country lacks an overall integration strategy, as well as specific measures targeting the refugee population. Moreover, refugees are not always efficiently included in national social protection measures that aim to address the needs of the homeless and unemployed Greek population.

In a more recent report, Pro Asyl and Refugee Support Aegean highlighted that “living conditions for refugees in Greece have not improved. There are still widespread deficits in the reception, care and integration of beneficiaries of protection.” (p. 185).

“Beneficiaries of international protection have access to accommodation under the conditions and limitations applicable to third-country nationals residing legally in the country. In practice, however, there are generally limited accommodation places for homeless people in Greece and no shelters dedicated to recognised refugees or beneficiaries of subsidiary protection. There is also no provision for financial support for living costs.” (p. 185).

“According to GCR’s experience, those in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or reside in abandoned houses or overcrowded apartments, which are on many occasions sublet. Pro Asyl and Refugee Support Aegean also document cases of recognised beneficiaries of international protection living under deplorable conditions, including persons returned from other EU countries” (p. 185-186).

‘Pro Asyl and Refugee Support Aegean have documented homelessness or stay in precarious conditions in squats in Athens without access to electricity or water. An illustrative case is that of a vulnerable four member family of refugees returned from Switzerland at the end of August 2018. Upon their return to Greece, the family ended up homeless, was denied crucial benefits and the two parents could not find employment. According to the findings of the organisations, “refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than protection ‘on paper’” (p. 187).

“However, as mentioned in Reception Conditions: Access to the Labour Market, the current context of financial crisis, high unemployment rates and further obstacles that might be posed by competition with Greek-speaking employees, prevent the integration of beneficiaries into the labour market. Third-country nationals remain over-represented on the relevant unemployment statistical data. Similar to asylum seekers, beneficiaries of international protection face obstacles in the issuance of Tax Registration Number (AFM), which hinder their access to the labour market and registration with the Unemployment Office of O.A.E.D.” (p. 187-188).

“Not all beneficiaries have access to social rights and welfare benefits. In practice, difficulties in access to rights stem from bureaucratic barriers, which make no provision to accommodate the inability of beneficiaries to submit certain documents such as family status documents, birth certificates or diplomas, or even the refusal of civil servants to grant them the benefits provided, contrary to the principle of equal treatment as provided by Greek and EU law.” (p. 189)

“Disability benefits: Beneficiaries of international protection with disabilities also face great difficulties in their efforts to access welfare benefits. First they have to be examined by the Disability Accreditation Centre to assess whether their disability is at a level above 67%, in order to be eligible for the Severe

Disability Allowance. Even if this is successfully done, there are often significant delays in the procedure. " (p. 189)

" (...) There is no provision of state social support for vulnerable cases of beneficiaries such as victims of torture. (...)" (p. 190)

" Free access to health care for beneficiaries of international protection is provided under L4368/2016. As mentioned in Reception Conditions: Health Care, in spite of the favourable legal framework, actual access to health care sendees is hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as a result of the austerity policies followed in Greece, as well as the lack of adequate cultural mediators. The public health sector, which has been severely affected by successive austerity measures, is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services, be it of the local population or of migrants. Moreover, access to health also is impeded by obstacles with regard to the issuance of a Social Security Number (AMKA) ". 190).

Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 30 juni 2017, <http://bit.ly/2FkN0i9>

" The current living conditions of beneficiaries of international protection in Greece are alarming; as beneficiaries do not only suffer from the lack of integration prospects into Greek society, but they are often faced with inadequate living conditions and humanitarian standards, a precarious socio-economic situation, and even have problems in securing their very existence. Such a situation undermines the effectiveness of the provided protection in line with The 1951 Refugee Convention and European law. (...) " (p. 2)

"They are left to survive by their own means without any financial or social support or any further targeted integration measures. Equal access to social rights as Greek nationals is in practice not secured by the Greek State (and sometimes not even foreseen by law). Most of them are not properly informed on their rights and obligations. In many cases they face serious restrictions by law and practice to access social benefits and encounter severe difficulties in effectively accessing the health and education system. In an official information document distributed by the Greek Asylum Service beneficiaries of international protection are informed that the state cannot offer them shelter, nor can it guarantee social benefits or access to the labor market. "

(P-V " The situation is getting worse for the many vulnerable groups, such as children, the elderly, people suffering from health problems, families, and others in need of protection.

Living under such conditions, the beneficiaries of international protection are easily targeted and suffer from security problems, violence (in particular gender-based violence against women and children), exploitation and racist attacks. " (p. 5)

"In practice though, Greece has not established an integration plan or strategy for beneficiaries, especially for the newly-arrived who need assistance in making a start. As a consequence, dignified survival and further integration are not guaranteed. There is no financial and social assistance to guarantee a decent standard of living or sufficient food and housing for those in need. " (p. 11)

" RSA has documented many cases where beneficiaries had no proper information regarding their rights and obligations upon recognition. The information provided by the Asylum Service is only very general and limited. Public sector information on Greek nationals' social rights and public services (written, oral or via the internet) is provided only in Greek language. The only way to obtain information is through some NGOs. The vast majority of beneficiaries met by RSA (mainly people who had newly arrived) were not aware of their basic rights (i.e. free access to public health, right for family reunification within three months for refugees, social allowances) and obligations (such as obtaining a tax number, submitting an annual tax declaration and residence declaration). " (p. 11)

"In practice no state-run accommodation places are earmarked for beneficiaries of international protection, not even for vulnerable individuals, and no rent subsidies, loans or other forms of financial support for accommodation are provided. " (p. 13)

" (...) Beneficiaries of international protection returned to Greece by other EU countries, persons who live outside the temporary camps and accommodation scheme as well as those recognised before 2015 are not provided with neither accommodation nor cash cards. RSA has encountered cases where refugees (even single women with children) who had been granted refugee status during their stay in camps with deplorable living conditions (such as the Elliniko camp in the Attika region) were subsequently neither given proper reception conditions nor support for starting out as beneficiaries. They are simply left to survive without any prospects for the future. " (p. 14)

" Consequently, beneficiaries of international protection in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or live in abandoned places or overcrowded apartments under deplorable conditions, often without access to electricity, toilets or running water. Some end up living in the streets, others are in constant danger of eviction. No alternatives are provided to them and no prospects for the future. Many survive only due to the help and support of others. " (p. 15)

“RSA has also monitored a number of cases of beneficiaries of international protection who were sent back by other EU countries and upon their return to Greece had to sleep in the streets in desperation, without any access to food, water and sanitary facilities. Upon their arrival at the airport no support was given to them, nor any information provided to them, irrespective of their vulnerability. They were left to survive by their own means.”

“However, structural deficiencies (such as the lack of available information and qualified interpreters and cultural mediators) and the impact of the financial crisis on the health system (lack of funds for medicines, technical equipment, material and a lack of professional staff, long waiting lists and increase of co-payments complicate the access of beneficiaries to health care.

UNHCR records that: ‘Health professionals are not correctly informed on asylum seekers’ and refugees’ rights and documentation and they often refuse to treat them or refer them to specialists. There are many problems and complaints about insufficient provision of medicines. The lack of interpreters in hospitals and health services complicates the situation.

“In its recent concluding observations on the second periodic report for Greece, the Committee on Economic, Social and Cultural rights noted that refugees, asylum seekers and undocumented migrants continue to encounter difficulties in gaining access to healthcare facilities, goods, services and information and expressed its concerns about the severe impact of the financial crisis on the health system, especially on the mental health sector.” (p. 18)

“Persons with disabilities also face great difficulties in their efforts to access welfare benefits. First they have to be seen by the Disability Accreditation Centre to assess if their disability is at a level above 67% and then there are often still significant delays in the procedure. Refugees often cannot afford to pay the necessary fees, and there are many problems and complaints about insufficient provision of medicines.” (p. 19)

“In practice, however, access to work for beneficiaries is almost impossible, since beneficiaries do not possess the same prerequisites as Greek citizens, such as language skills, social networks, geographic and cultural knowledge, psychological condition, and no national strategy or targeted measures or programs helping with employment and accessing the labour market are put in place by the responsible Greek authorities.

Additionally, no mechanism to assess previous professional skills and qualifications exist, resulting in further barriers to access to work or to vocational training programs. Problems are compounded by the economic crisis and the high unemployment rate in Greece (which currently on March 2017 runs at over 23,5 %^{53F54}), which means that prospects for finding work are dire — especially for newcomers.” (p. 20-21)

Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Legal Note on the living conditions of bénéficiaires of international protection in Greece, Update, 30 August 2018, <https://rsaegean.org/en/legal-note-on-the-living-conditions-of-beneficiaries-of-international-protection-in-greece-update/>

“In practice, refugees still have no secure access to shelter, food, medical and psychological treatment, or to the labour market. It is still the case that protection for recognised refugees in Greece exists only on paper”.

(p.3).

‘RSA/ PRO ASYL is not aware of any case of a returnee beneficiary of international protection who, upon arrival, has been provided by the competent authorities with an apartment under the UNHCR scheme or has been officially referred to a refugee site in the Attiki region or elsewhere in the mainland. Furthermore no returned refugee has received information about accommodation or has been granted a cash allowance”.

f 4).

“On the contrary: RSA/PRO ASYL follows up on such cases of returnees from other European countries to Greece (Athens) and documents their life as homeless or under substandard conditions in squats in Athens or in abandoned buildings without access to electricity or water”, (p 4-5).

‘Regarding the existing shelters for homeless people in Athens, which are supposed to give temporary shelter to returnees with international protection for a few days to up to three months or, exceptionally, for more time):

(...) All the shelters had restricted capacities. At the time of our research they were either full or had pending waiting lists of people to be accommodated. In general, all the existing shelters do not provide interpretation services and do not accommodate people who cannot speak Greek or English, (p. 6-7).

‘RSA/ PRO ASYL conclude that in case of their return, beneficiaries of international protection (if they do not have private support), will face a real risk of living in the streets. It is clear that the existing temporary shelters have restricted capacity and that there is no provision for homeless refugees who do not communicate in Greek or English. During the period of our research, it would have been impossible for recognised refugees to be accommodated, even temporarily”, (p. 7).

'Limited access to and conditions of public mental health institutions are of "a particular problem", as UNHCR highlights. Beneficiaries of international protection with mental health problems face accommodation problems and a lack of appropriate mental health care". P. 8).

Als relevant, rechtspraken, mogen wij verwijzen naar:

CCPR 2770/2016, O.Y.K.A. v. Denmark, 7/11/2017,

<http://ccprcentre.org/files/decisions/CCPR C7121 D 2770 2016 26714 E-2.pdf>

"The Human Rights Committee noted that several reports indicate that people granted refugee status in Greece are not provided with accommodation by the local authorities. In particular, it took into account reports such as the UNFICR Recommendations for Greece in 2017 according to which the treatment of certain categories of vulnerable persons, such as unaccompanied minors, is inadequate"

Duitsland, Magdeburg rechtbank 13/11/2018, ECRE, ELENA Weekly Legal Update, 8/02/2019,

<https://mailchi.mp/ecre/elena-weekly-legal-update-08-february-2019#8>

"The Court based this conclusion, inter alia, on the recent reports highlighting that international protection beneficiaries in Greece had no practical access to accommodation, food distribution and sanitary facilities for extended periods of time after arrival. The Court further observed that access of international protection beneficiaries to education, health care, employment, accommodation and social benefits under the same conditions as Greek nationals is provided in domestic law but is not enforced. Consequently, the ensuing living conditions could not be considered adequate for the purposes of Article 3 ECHR.

Finally, the Court found that the risk of destitution after return could be excluded in cases where individual assurances are given by the receiving authorities, clarifying, however, that any such guarantees should be specific to the individual concerned. In this respect, guarantees given by the Greek authorities that generally refer to the transposition of the Qualification Directive into Greek law, as a proof that recognised refugees enjoy the respective rights, could not be considered sufficient. "

Nederland, Raad van State, 15/07/2019, ECRE, ELENA Weekly Legal Update, 9/08/2019,

<https://mailchi.mp/cere/elena-weekly-legal-update-9-august-2019#7>

"Situatie in Griekenland voor terugkerende statushouders 5. Voorafgaand aan de fitting heeft de Afdeling partijen onder meer gevraagd om aan de hand van recente rapporten en eventuele andere informatie toe te lichten in welke omstandigheden statushouders terechtkomen na terugkeer in Griekenland. De aan deze uitspraak gehechte bijlage bevat een overzicht van de in dit kader door partijen aangehaalde bronnen. Deze bijlage maakt deel uit van deze uitspraak.

5.1. In de uitspraak van 30 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1795, heeft de Afdeling overwogen dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk was. Zij konden moeilijk betaald werk vinden, de toegang tot gezondheidszorg was voor hen moeizaam en zij waren volledig op zichzelf aangewezen om huisvesting te vinden. De situatie was echter niet zo slecht dat sprake was van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan. Volgens de Afdeling stelde de staatssecretaris zich terecht op het standpunt dat hij van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mocht uitgaan.

5.2. Uit de door partijen aangehaalde bronnen blijkt niet dat de situatie voor statushouders die vanuit Nederland terugkeren naar Griekenland, is verbeterd. De staatssecretaris heeft ter fitting bevestigd dat terugkerende statushouders niet in aanmerking komen voor huisvesting en toelagen die door de UNHCR worden geboden als onderdeel van het ESTIA-programma van het Asiel-, Migratie- en Integratiefonds van de Europese Unie. Ook andere aan dat programma verbonden voorzieningen en maatregelen vormen voor deze groep statushouders dus geen verbetering. Voor maatregelen die de Griekse overheid zelf neemt om de integratie van statushouders te bevorderen, zoals het aangekondigde HELIOS 2-programma, komt slechts een beperkt aantal statushouders in aanmerking. Voor zover de staatssecretaris ter fitting heeft gesteld dat er geen aanleiding is om te denken dat terugkerende statushouders geen ondersteuning krijgen als zij zich melden, heeft hij dat niet gestaafd.

5.3. Uit de door partijen aangehaalde bronnen blijkt echter ook niet dat de situatie van statushouders in Griekenland wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de situatie die in de uitspraak van 30 mei 2018 aan de orde was. De Afdeling ziet in die bronnen daarom geen aanleiding om over die situatie in algemene zin anders te oordelen dan zij in haar uitspraak van 30 mei 2018 heeft gedaan.

Bijzonder kwetsbare statushouders

6. Uit de uitspraak van de Afdeling van 3 mei 2019, ECU:NL:RVS:2019:996, volgt dat de staatssecretaris bij het niet-ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag geen beoordeling hoeft te maken als bedoeld in het arrest C.K., omdat een beroep op dat arrest niet kan leiden tot verlening van een asielvergunning (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 augustus 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2815). De staatssecretaris hoeft in zo'n geval dus niet te beoordelen of het risico bestaat dat de overdracht of uitzetting van de betrokken vreemdeling aanzienlijke en onomkeerbare

gevolgen voor diens gezondheid zal hebben en welke voorzorgsmaatregelen nodig zijn om die gevolgen te voorkomen.

Als de betrokken vreemdeling wil dat de staatssecretaris deze beoordeling wel maakt, kan hij kosteloos een aanvraag om toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 indienen.

6.1. Dat betekent echter niet dat de medische situatie van statushouders bij de niet ontvankelijkverklaring van hun asielaanvraag niet relevant is, wanneer zij betogen dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asielvergunning hebben gekregen, terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Uit de punten 86, 88 en 93 van het arrest Ibrahim volgt namelijk dat de bijzondere kwetsbaarheid van individuele statushouders ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar de lidstaat waar zij een asielvergunning hebben gekregen, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiele deprivatie als bedoeld in de punten 89 tot en met 91 van dat arrest. De medische situatie van statushouders kan hen - en degenen die noodgedwongen met de zorg voor hen zijn belast - bijzonder kwetsbaar maken. Hun lichamelijke of psychische problemen kunnen een negatieve invloed hebben op de mate waarin zij zich zelfstandig staande kunnen houden in de maatschappij en hun rechten kunnen effectueren. Omgekeerd kan een toestand van verregaande materiele deprivatie als bedoeld in het arrest Ibrahim negatieve gevolgen hebben voor hun lichamelijke of geestelijke gezondheid (punt 90 van dat arrest).

6.2. De vreemdelingen in deze zaak betogen terecht dat zij bijzonder kwetsbaar zijn. De moeder is alleenstaand en draagt zelfstandig de zorg voor haar minderjarige dochter. Dit is door de vreemdelingen overgelegde gedragswetenschappelijke onderzoeksrapportage van 22 februari 2019, die in opdracht van het Onderwpeks- en 'Expertisecentrum voor Kinderen en Vreemdelingenrecht van de Rijksuniversiteit Groningen is opgesteld door een externe GZ psycholoog, blijkt dat de volgende factoren bijdragen aan de kwetsbaarheid en veerkracht van de dochter. Als gevolg van vroegkinderlijke en levenslange onveiligheid vertoont de dochter geen ernstige gedragskenmerken van go wel een depressieve als een posttraumatische stressstoornis. Zij heeft alle belangstelling om te leven verloren, wordt overspoeld door angst, voelt zich waardeloos, heeft waanbeelden, slaapt overdreven veel, uit zich suïcidaal en heeft twee suïcidepogingen gedaan. Zij wil of kan niet praten over haar angsten of ervaringen. Van enige veerkracht is geen sprake. Continueren van de huidige onzekere situatie, zonder enig positief toekomstperspectief, zal ertoe leiden dat zij steeds verder afglijdt in haar depressie.

Verder volgt uit de rapportage dat de dochter in een dermate slechte fysieke en psychische conditie is dat een recidiverisico op een zelfmoordpoging zeer hoog en reëel is. Zij vraagt letterlijk 24-uursgorg van haar moeder.

6.3. Gezien de onder 6.1. en 6.2. beschreven omstandigheden zullen de vreemdelingen bij terugkeer in Griekenland volledig op zichzelf zijn aangewezen om huisvesting te vinden. Zij zullen moeite hebben een inkomen te verwerven en kunnen slechts moeizaam toegang tot medische en psychische zorg krijgen. De

bijzondere kwetsbaarheid van de dochter en de mate waarin zij van haar moeder afhankelijk is, zullen het voor hen beiden extra moeilijk maken om zich in Griekenland staande te houden en zelfstandig hun rechten te effectueren.

Daarom moet de staatssecretaris in dit geval in het licht van met name punt 93 van het arrest Ibrahim, nader motiveren waarom de vreemdelingen bij terugkeer naar Griekenland niet, door hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiele deprivatie, die voldoet aan de in de punten 89 tot en met 91 van het arrest Ibrahim genoemde criteria. Omdat deze motivering in de besluiten van 6 februari 2019 ontbreekt, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris ook in het licht van de psychische problemen van de dochter terecht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaat.

2) De situatie van de eiser in Griekenland betreffende de toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen

De eiseres heeft uitgelegd, in het kader van zijn asielaanvraag, dat zij in Griekenland verbleef in opvangcentrum voor asielzoekers en enkele maanden in Athene bij landgenoten.

De eiseres heeft uitgelegd dat zij geen toegang had:

Tot gezondheidszorg: de eiseres kon geen toegang krijgen tot gezondheidszorg (NPO, p. 8). Verwerende partij heeft verder geen vragen gesteld en verwijst enkel naar het feit dat de eiseres niet probeerde naar privékliniek te gaan, terwijl zij legde uit dat zij niet geïnformeerd werd over het bestaan van privé klinieken, wat geloofwaardig is rekening houdend met het gebrek aan instellingen in de kamp.

Zelf als de eiseres zich effectief zou hebben geïnformeerd over privékliniek, is dit element niet relevant, aangezien de eiseres geen inkomstmiddelen om deze kosten te betalen.

Tot een werk: de eiseres kon geen job zoeken door het feit dat zij geen onthaaloplossing had voor haar kinderen. Bovendien, moet de verwerende partij rekening houden met het feit dat het bijzonder moeilijk is voor vreemdelingen om een job te vinden, zonder kwalificaties.

Tot huisvesting: de eiseres probeerde een huis te vinden via tussenkomst van maatschappelijke assistent, zonder succes (NPO, p. 5). De eiseres kon zeer momenteel bij landgenoten verblijven in Athene, voor een paar weken. Die vormde geen duurzame en geen lange termijn oplossing.

De eiseres legde evenals uit wat de situatie in het kamp Moria was, met veel daden van geweld, wat geen correcte omstandigheden zijn voor een vrouw met drie kleine kinderen (NPO, p. 5).

Het blijkt bijgevolg dat zij niet in Griekenland kan verblijven, ondanks zij over een internationale bescherming beschikt, omdat zij daar over geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen kon krijgen.

Dit wordt bevestigd door de objectieve bronnen over de situatie in Griekenland die werden hierboven vermeld.

Het administratieve dossier houdt niettemin geen enige objectieve informatie over de situatie van asielzoeker in Griekenland.

3) De situatie van de kinderen van de eiseres in Griekenland

De eiseres is bijzonder kwetsbaar door het feit dat zij een vrouw is en met drie minderjarige en jonge kinderen heeft.

Zij heeft uitgelegd dat haar kinderen geen afdoend voedsel, melk, pampers kreeg in het kamp.

Zij legde evenals uit dat zij geen toegang naar school kon krijgen, ondanks meerdere pogingen (NPO, pp. 5;7).

Verwerende partij verwijst door een gestereotypeerd manier naar het feit dat zij enkel op de eilanden zou hebben geprobeerd om een school te vinden, en niet in Athene.

De eiseres beschikte over geen enkele netwerken. Zij was geïsoleerd, zonder steun. Zij probeerde hulp te krijgen, zonder succes.

Het feit dat kinderen geen toegang tot scholing hebben is niettemin een belangrijke inmenging in de rechten van de kinderen.

Het feit dat er geen rekening werd gehouden met de rechten van de kinderen is niet conform met EU-recht.

Artikel 21 Opvangrichtlijn (herschikking) bepaalt inderdaad: "De lidstaten houden in hun nationale recht tot uitvoering van deze richtlijn rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking."

Verschillende rapporten bevestigen de kwetsbare situatie van vrouwen en kinderen in Griekenland:

ECRE, Greek government disregards UNHCR reports of sexual violence in Greek island camps', 23/02/2018, <https://www.ecre.org/greek-governmentdisregardsunhcr-reports-of-sexual-violence-in-greek-island-camps/>

'Earlier this month, UNHCR released a statement citing the heightened risk of sexual and gender-based violence to which refugee women and children are exposed, due to inadequate security and overcrowded conditions. The Greek government criticises the methodology and thoroughness of the reports.

UNHCR has spoken to 622 survivors of sexual and gender-based violence on the Aegean islands, 28 per cent of whom experienced the incidents after their arrival in Greece. Based on these testimonies, the organisation reported that the situation is particularly worrying in the Reception and Identification Centres of Moria (Lxsvos) and Lesbos (Samos), where refugee women avoid bathroom and latrine areas for fear of being attacked. UNHCR further described how overcrowding made it extremely difficult for staff to identify and help survivors of sexual violence, due to the lack of privacy when conducting examinations and assessments.

In response, the Greek Ministry for Migration policy criticised the methodology used by UNHCR in compiling the evidence for their statement, implying that their findings were not "thorough" or "scientifically substantiated." The Greek government's lack of engagement with the issue of sexual violence in the camps was noted by Human Rights Watch, whose investigations have revealed identical concerns."

HRW, Misery for Women and Girls in Greece's Island Paradise, 14/02/2018,

<https://www.hrw.org/news/2018/02/14/misery-women-and-girls-greece-island-paradise>

"In responding to the UNHCR report, the Ministry welcomed proposals to improve conditions in hotspots. Yet little has been done to implement previous recommendations by Human Rights Watch and other organisations to ensure that even minimum standards — such as adequate lighting, secure shelter and toilets, and effective reporting mechanisms for gender-based violence — are in place."

HRW, Greece: Dire Risks for Women Asylum Seekers, 15/12/2017,

<https://www.hrw.org/news/2017/12/15/greece-dire-risks-women-asylum-seekers>

" Women and girls said that when they reported harassment or protection concerns authorities in the hotspot did not address them. "

" Greek authorities are aware of overcrowding, poor hygiene and sanitation, and protection risks in Moria but have not acted to rectify the problems. "

" One humanitarian aid worker who had worked with two different organisations inside Moria said that she left her job in September due to the inhumane conditions she witnessed and the lack of response when authorities were informed of instances of attempted suicide, self-harm, sexual exploitation, and physical assault inside the hotspot. 'I tried my best to report it,' she said, referring to efforts to tell police about abuse occurring inside Moria. 'Nothing has changed. "

Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6

november 2018, <https://reliefweb.int/report/greece/report-commissionerhumanrights-council-europe-dunja-mijatovic-following-her-visit>

"Particularly alarmed at the serious and widespread allegations of sexual and genderbased violence perpetrated in reception facilities, including against underage residents, the Commissioner urges the Greek authorities to address all the contributing factors to this phenomenon, to provide assistance to victims, and to prevent its recurrence. " (p.1)

Recente informatie tonen nu dat kinderen op eiland van Moria, waar de eisers en haar kinderen verbleven, zelfmoordpogingen plegen omwille van de bijzondere moeilijke situatie:

Le Figaro, Des enfants tentent de se suicider pour échapper à l'enfer des camps de migrants de Lesbos, 10 december 2019, <https://www.lefigaro.fr/international/des-enfants-tentent-de-se-suicider-pour-echapper-a-l-enfer-des-camps-de-migrants-de-lesbos-20191210>

<< Depuis le début de l'année, une dizaine de mineurs, certains âgés de moins de 10 ans, ont tenté de mettre fin à leurs jours dans ces camps insalubres.

Dans le seul camp de Moria, sur l'île de Lesbos, plus de 17.000 migrants s'entassent dans le centre de réception et d'identification, prévu pour à peine 3 000 personnes. Parmi eux, les plus vulnérables sont les enfants. Ils représentent 36% des réfugiés, dont un millier sont des mineurs non-accompagnés venus principalement de Syrie et d'Afghanistan pour fuir les atrocités de la guerre. Cette surpopulation entraîne chez ces enfants des problèmes de santé, notamment des troubles mentaux. Une situation accentuée par l'insécurité à l'œuvre dans ces camps où quatre personnes sont mortes depuis janvier - dont un mineur de 15 ans, poignardé >>.

Nouvel Obs, Des enfants réfugiés tentent de se suicider dans les camps en Grèce, alerte MSF, 9 décembre 2019, <https://www.nouvelobs.com/monde/2019/12/09/OBS22/09/des-enfants-refugies-tentent-de-se-suicider-dans-les-camps-en-grece-alerte-msf.html>

<< Caroline Willemen, qui a passé un an à Lesbos comme coordinatrice pour MSF, témoigne auprès de nos confrères belges de la RTBF de l'insalubrité des camps. Trois semaines après être rentrée, elle raconte en faire encore des cauchemars :

"<< Ce que je vois surtout, ce sont toutes les petites tentes. Les familles mais aussi les personnes âgées, qui vivent dans des tentes, sous la pluie, dans la boue. >>"

Elle explique que ces conditions indignes entraînent des problèmes de santé mentale chez les enfants : << Ça commence avec des enfants qui sont agressifs par exemple, qui ne l'étaient pas mais qui le deviennent.

Des enfants qui ne veulent plus manger ni jouer, qui recommencent à faire pipi au lit à 10, 12 ou 14 ans. Des enfants qui se font mal, qui se mutilent. >>

Médecins sans frontières dit constater << chaque semaine >> des cas d'enfants qui ont tenté de se suicider pour échapper à ces conditions de vie >>.

Deze levensomstandigheden zijn niet aanvaardbaar, niet conform met mensenwaardigheid en met de basisrechten van de kinderen.

Op die basis, moet de beslissing vernietigd worden."

4.2. Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, en de artikelen 18 en 47 van het Handvest geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

4.3. Waar de verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 20 "en vlg." van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn

zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. Inzake de opgeworpen schending van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, wijst de Raad erop dat dit artikel bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-108). Derhalve beschikt artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU evenmin over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, daar de inhoud van het artikel reeds werd omgezet in de Vreemdelingenwet.

De schending van voormelde richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

4.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekeland en daar, hoewel zij in de mogelijkheid verkeerde om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat deze bescherming niet actueel of toereikend is, (i) niet kan worden vastgesteld dat zij gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland en (ii) kan worden vastgesteld dat haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.5. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing niet aanvecht noch betwist waar terecht wordt aangegeven dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.6. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

4.7. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partij internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze geoordeeld *“Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, m.n. in Griekenland. Volgens het “Eurodac Search Result” dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in een andere lidstaat van de Europese Unie in de loop van de voorbije drie jaar (zie de nota “Eurodac Hit ‘M’”, waarvan kopie in uw administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw “Eurodac Search Result”).”*. Deze gegevens worden niet betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij brengt evenmin informatie bij waaruit blijkt dat zij thans niet langer over internationale bescherming zou beschikken in Griekenland. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden

geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

4.8. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie."

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en

integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

De verzoekende partij kan aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

4.9. De landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch deze informatie volstaat *in casu* niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

De verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift algemene informatie aan over de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en haalt aan dat objectieve informatie erop wijst dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot werk, taallessen, medische zorgen

en huisvesting ("Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018", "AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update, 29 March 2019", "Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 30 juni 2017", "Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Legal Note on the living conditions of bénéficiaires of international protection in Greece, Update, 30 August 2018"). De verzoekende partij toont met deze verwijzingen naar algemene rapporten geenszins concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was of zal zijn om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

In een aanvullende nota wijst de verzoekende partij op informatie omtrent o.a. de impact van de COVID-19 pandemie op Griekenland. Met haar verwijzing naar rapporten en artikelen betreffende o.a. de situatie in Griekenland sedert de uitbraak van de COVID-19 pandemie, toont verzoekende partij niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19 pandemie in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partij toont met deze verwijzingen naar algemene rapporten opnieuw niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd zal zijn om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

De verzoekende partij moet zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, de verzoekende partij niet aantoont dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat de verzoekende partij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

De verzoekende partij gaat, in zoverre zij wijst op haar persoonlijke ervaringen in Griekenland voorbij aan de volgende, pertinente en terechte, in de bestreden beslissing opgenomen motivering:

"U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat er niet kan worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de lidstaat waar u reeds internationale bescherming geniet. Bovendien zijn uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, er gegarandeerd.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden (CGVS p. 4-5) dat u Griekenland heeft verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden.

Vooreerst moet opgemerkt worden, dat u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming heeft tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt internationale bescherming verkregen in Griekenland. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de

Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke levensomstandigheden in Griekenland haalt u aan (zie CGVS p. 4-6) dat u na uw verzoek te hebben ingediend in een vluchtelingenkamp werd geplaatst. Nadat er u een beschermingsstatus was toegekend mocht u in het vluchtelingenkamp blijven wonen. Uw kinderen hadden het moeilijk in het vluchtelingenkamp, het eten was er niet goed, er was geen melk, en ze gaven geen pampers. U kreeg een uitkering van 90€ per maand en een bijkomende uitkering voor uw kinderen van 50€ per maand. U kocht hiermee dingen bij, vooral voedsel en melk. Er waren ook vaak gevechten in het vluchtelingenkamp en er vielen soms doden. Het is vooral voor deze gevechten dat u er weg wou. U trok soms naar Athene waar u in totaal zo'n 4 maand en een half heeft verbleven. U diende voor uw kinderen te zorgen en kon dus niet werken. Uw kinderen konden er niet naar school gaan. Er was een school van Unicef in de stad Mytilini maar er was geen plaats meer vrij. Uw kinderen kregen er geen medicijnen en behandeling op tijd. Alles verliep via afspraken en soms waren medicijnen niet voorhanden. Gevraagd of u bij een dringende nood dat geen beroep zou kunnen doen op een hospitaal of een privé-arts stelt u (CGVS p. 8) dit niet te weten dat u die plaatsen niet kent. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat in het geval een kind van u dringende medische zorgen zou nodig hebben gehad, dat u in Mytilini of Athene hierop een beroep zou hebben kunnen doen.

Er moet worden opgemerkt dat deze elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Er komt uit uw persoonlijk onderhoud vooral naar voor (CGVS p. 7-8) dat de situatie in Griekenland moeilijk is voor vluchtelingen met een beschermingsstatus omdat er zo veel vluchtelingen naar Griekenland gaan. Ook kan in uw relaas hieromtrent geen aanwijzing van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de Griekse autoriteiten of door derden worden gevonden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 6) dat u in totaal meer dan vier maanden in Athene bij kennissen onderdak vond waarvoor u niets diende te betalen. Bijgevolg beschikte u over de mogelijkheid om, als de situatie in het vluchtelingenkamp verslechterde, tijdelijk elders te verblijven. Gevraagd waarom u bv. in Athene geen woonst kon huren, stelde u (CGVS p. 7) dat u er door uw kinderen niet kon werken en geen geld had om iets te huren. U weet niet of een huurwoning in de stad Mytilini mogelijks goedkoper zou zijn dan in de hoofdstad Athene, hetgeen merkwaardig is. Uit uw verklaringen blijkt immers ook (CGVS p. 4) dat u de smokkelaar voor uw reis naar België in totaal ongeveer 1.500€ betaalde. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de lawaaierige vechtpartijen in het vluchtelingenkamp net de hoofdreden was waarom u er weg wou, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u naar een voor de hand liggende oplossing zou zoeken hetgeen het huren van een woonst is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het voor scholing van uw kinderen ook meer evident zou zijn om daar een beroep op te kunnen doen in een stad als Athene dan op het toeristisch eiland Lesbos waar het vluchtelingenkamp Moiria gelegen is

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

4.11. Met het louter herhalen van eerder voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgelegde verklaringen, slaagt de verzoekende partij er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten.

Betreffende haar verklaring geen toegang te hebben tot de gezondheidszorg, stelt zij dat de verwerende partij geen verdere vragen stelde en enkel verwijst naar het feit dat zij niet probeerde naar een

privékliniek te gaan, terwijl zij heeft uitgelegd dat zij niet geïnformeerd werd over het bestaan van privéklinieken, wat geloofwaardig is rekening houdend met het gebrek aan instellingen in het kamp. Zij meent verder dat zelfs indien zij effectief geïnformeerd zou hebben naar privéklinieken, dit element niet relevant is gezien zij geen inkomsten had om deze kosten te betalen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet enkel stelt dat zij niet probeerde naar een privékliniek te gaan, doch wel *“Uw kinderen kregen er geen medicijnen en behandeling op tijd. Alles verliep via afspraken en soms waren medicijnen niet voorhanden. Gevraagd of u bij een dringende nood dat geen beroep zou kunnen doen op een hospitaal of een privé-arts stelt u (CGVS p. 8) dit niet te weten dat u die plaatsen niet kent. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat in het geval een kind van u dringende medische zorgen zou nodig hebben gehad, dat u in Mytilini of Athene hierop een beroep zou hebben kunnen doen.”* Er blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het gehoor aldus niet dat zij geen toegang had tot gezondheidszorg, doch wel dat zij erop wees dat er problemen zijn met de duur van de behandelingen en het verkrijgen van medicijnen. Hieromtrent wijst de verwerende partij er terecht op dat de verzoekende partij niet weet of zij bij dringende nood beroep kan doen op een hospitaal of een privéarts en er redelijkerwijze kan verwacht worden dat in het geval een kind dringende medische hulp zou nodig hebben gehad, zij hierop in Mytilini of Athene een beroep kon doen. Het feit dat de verzoekende partij eventueel niet geïnformeerd werd over privéklinieken of privéartsen toont niet aan dat er geen toegang is tot gezondheidszorg. Zij toont niet aan dat zij in de onmogelijkheid was of zal zijn om hiernaar zelf te informeren indien nodig. Waar de verzoekende partij nog stelt dat zelfs indien zij effectief geïnformeerd zou hebben naar privéklinieken, dit element niet relevant is gezien zij geen inkomsten had om deze kosten te betalen, gaat zij er aan voorbij enerzijds dat zij aangegeven heeft dat er wel afspraken waren doch niet tijdig en anderzijds dat kan aangenomen worden dat in geval haar kind dringende medische zorgen zou nodig hebben zij beroep kunnen doen op een privéarts ‘of’ hospitaal in Mytilini of Athene.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen job kon zoeken door het feit dat zij geen onthaaloplossing had voor haar kinderen en dat de verwerende partij rekening moet houden met feit dat het bijzonder moeilijk is voor vreemdelingen om een job te vinden, zonder kwalificaties, gaat de verzoekende partij opnieuw voorbij aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent die luiden als volgt: *“Bovendien blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 6) dat u in totaal meer dan vier maanden in Athene bij kennissen onderdak vond waarvoor u niets diende te betalen. Bijgevolg beschikte u over de mogelijkheid om, als de situatie in het vluchtelingenkamp verslechterde, tijdelijk elders te verblijven. Gevraagd waarom u bv. in Athene geen woonst kon huren, stelde u (CGVS p. 7) dat u er door uw kinderen niet kon werken en geen geld had om iets te huren. U weet niet of een huurwoning in de stad Mytilini mogelijks goedkoper zou zijn dan in de hoofdstad Athene, hetgeen merkwaardig is. Uit uw verklaringen blijkt immers ook (CGVS p. 4) dat u de smokkelaar voor uw reis naar België in totaal ongeveer 1.500€ betaalde. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de lawaaierige vechtpartijen in het vluchtelingenkamp net de hoofdrede was waarom u er weg wou, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u naar een voor de hand liggende oplossing zou zoeken hetgeen het huren van een woonst is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het voor scholing van uw kinderen ook meer evident zou zijn om daar een beroep op te kunnen doen in een stad als Athene dan op het toeristisch eiland Lesbos waar het vluchtelingenkamp Moiria gelegen is”.* Door het louter herhalen dat zij geen job kon zoeken door het feit dat zij geen onthaaloplossing had voor haar kinderen, weerlegt, noch ontkracht zij deze motieven. Zij toont geenszins aan dat zij niet in staat zou zijn om tijdelijk in Athene te verblijven (bij kennissen), er scholing voor de kinderen te verkrijgen, er werk te zoeken en er een woonst te huren. De verzoekende partij stelt nog dat het bijzonder moeilijk is voor vreemdelingen om een job te vinden, zonder kwalificaties, doch toont zij niet aan dat het onmogelijk is voor vreemdelingen om een job te vinden, noch dat het voor haar onmogelijk was om in Griekenland een job te vinden.

Ook met de stelling betreffende de huisvesting, dat zij verklaarde dat zij probeerde een huis te vinden via de tussenkomst van de maatschappelijk assistent, doch zonder succes, dat zij wel bij landgenoten kon verblijven in Athene voor een paar weken doch dat dit geen duurzame oplossing vormde op lange termijn, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven, noch toont zij hiermee aan dat zij niet in staat zou zijn om tijdelijk in Athene te verblijven (bij kennissen), er scholing voor de kinderen te verkrijgen, er werk te zoeken en er een woonst te huren. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het feit dat de hulp die zij verkreeg op dat ogenblik niet heeft geleid tot een oplossing, niet betekent dat er geen toegang is tot hulp en informatie.

Ook door opnieuw te verwijzen naar haar verklaring dat de situatie in het kamp in Moria, met veel daden van geweld, geen correcte omstandigheden zijn voor een vrouw met drie kleine kinderen, weerlegt, noch ontkracht zij het motief dat zij als de situatie in het vluchtelingenkamp verslechterde, over de

mogelijkheid beschikte tijdelijk elders te verblijven en dat gezien de lawaaierige vechtpartijen in het vluchtelingenkamp de hoofdreden waren waarom zij weg wou, er redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij naar een voor de hand liggende oplossing zou zoeken, wat de huur van een woonst is en dit meer evident in een stad als Athene om beroep te kunnen doen op scholing voor de kinderen.

4.12. Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beslist, niet in Griekenland kan verblijven, ondanks haar internationale beschermingsstatus, omdat zij daar geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorziening kon krijgen.

4.13. De verzoekende partij betoogt nog dat zij bijzonder kwetsbaar is doordat zij een vrouw is met drie minderjarige en jonge kinderen. Door enkel opnieuw te wijzen op haar verklaringen tijdens het gehoor betreffende het niet krijgen in het kamp van afdoende voedsel, melk en pampers en het niet krijgen van toegang tot scholing, ondanks meerdere pogingen, weerlegt de verzoekende partij de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet.

De Raad wijst er opnieuw op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij niet in staat zou zijn om tijdelijk in Athene te verblijven (bij kennissen), er scholing voor de kinderen te verkrijgen, er werk te zoeken en er een woonst te huren.

De verzoekende partij meent dat het motief dat zij enkel op de eilanden geprobeerd heeft om scholing te vinden en niet in Athene stereotiep is, doch toont hiermee geenszins aan dat dit motief foutief, kennelijk onredelijk, niet pertinent of niet op haar geval van toepassing zou zijn.

Met haar stelling dat zij over geen enkel netwerk beschikte, dat zij geïsoleerd was en zonder steun en dat zij probeerde hulp te krijgen zonder succes, gaat zij voorbij aan haar verklaringen tijdens haar gehoor dat zij terecht kon in Athene bij andere Eritreeërs. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het feit dat de hulp die zij verkreeg op dat ogenblik niet heeft geleid tot een oplossing, niet betekent dat er geen toegang is tot hulp en informatie.

Voorts wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat er geen plaats meer vrij was in de school van Unicef in de stad Mytilini niet kan leiden tot de conclusie dat er in Griekenland sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming. Hieruit blijkt ook niet dat kinderen met een internationale beschermingsstatus geen recht op onderwijs zouden hebben of in de praktijk geen toegang daartoe zouden hebben. De Raad herhaalt dat, zoals ook wordt aangehaald in de bestreden beslissing, redelijkerwijze kan verwacht worden dat de verzoekende partij een voor de hand liggende oplossing zou zoeken, hetgeen het huren van een woonst is, en het voor de scholing van de kinderen ook meer evident is om daar een beroep op te kunnen doen in een stad als Athene dan op een toeristisch eiland waar het vluchtelingenkamp gelegen is.

Gelet op de motieven die wijzen op de scholing van de kinderen, de uitkering voor de verzoekende partij en de kinderen, de gezondheidszorg en de mogelijkheden tot huisvesting, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met de rechten van de kinderen, minstens toont zij niet aan met welke relevante elementen de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

Waar de verzoekende partij in dit kader nog wijst naar rapporten waaruit de kwetsbare situatie van vrouwen en kinderen in Griekenland blijkt, waarbij zij ook stelt dat recente informatie aantoont dat kinderen op het eiland Moria waar zij en haar kinderen verbleven zelfmoordpogingen doen omwille van de moeilijke situatie daar, en waar de verzoekende partij bij de aanvullende nota een artikel voegt "*La Grèce refuse de soigner des enfants réfugiés gravement malades à Lesbos, dénonce MSF*" en stelt dat hieruit blijkt dat kinderen geen toegang meer hebben tot medische zorgen en ziek worden door de zeer slechte sanitaire omstandigheden, wijst de Raad erop, nog daargelaten het feit dat de loutere verwijzing naar landeninformatie *in casu* niet volstaat, dat de informatie vooral betrekking heeft op de situatie in de vluchtelingenkampen op de eilanden. Hiermee doet de verzoekende partij opnieuw geen afbreuk aan de overwegingen, zoals die ook blijken uit de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij niet in staat zou zijn om tijdelijk in Athene te verblijven (bij kennissen), er scholing voor de kinderen te verkrijgen, er werk te zoeken en er een woonst te huren.

Gelet op het voorgaande slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

4.14. Hoewel aldus de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar levensomstandigheden en die van de kinderen in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat *in casu* de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

4.15. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, heeft de verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Gelet op voorgaande kan niet worden gesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was of zal zijn om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke dus ook niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar een beslissing van The Human Rights Committee en naar uitspraken van een Duitse rechtbank en de Nederlandse Raad van State, is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet in Griekenland kan verblijven omdat zij daar geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen kon krijgen, maakt zij dit aldus niet concreet aannemelijk. Bovendien, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partij niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

De verzoekende partij slaagt er aldus in het verzoekschrift niet in om de vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen en om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het louter opnieuw wijzen op haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het, in strijd met haar verklaringen tijdens het gehoor, voorhouden dat zij geen netwerk heeft, geïsoleerd is en zonder steun, zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan de voormelde vaststelling dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

4.16. De verzoekende partij heeft voorts niet aangetoond dat zij in Griekenland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Zij brengt aldus geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor

vervolgning of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde en ten overstaan van Griekenland.

4.17. Waar de verzoekende partij de commissaris-generaal nog verwijt aan het administratief dossier geen objectieve informatie te hebben toegevoegd over de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, benadrukt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om concrete en naar behoren gestaafde elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij in de lidstaat waar zij internationale bescherming geniet zou worden blootgesteld aan een ernstig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, c.q. artikel 4 van het Handvest. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, algemene situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partij niet persoonlijk in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91).

De Raad merkt verder op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften en die van de kinderen te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en aldus dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland vertoefde een schending uitmaakten van haar fundamentele rechten of dat er heden in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Ook brengt zij geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met haar status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

4.18. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

4.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Tigrinya en bijgestaan door haar advocaat. Zij kreeg tijdens het gehoor de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.20. Betreffende de stelling dat de levensomstandigheden niet conform zijn met de menswaardigheid, stelt de Raad aldus vast dat de verzoekende partij niet *in concreto* aantoonde dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt.

4.21. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4.22. De verzoekende partij vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad wijst erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Evenmin wordt aangetoond dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER